

گاهنامه هنر و مبارزه

5 نوامبر 2011

ناتو در نقش کشتار گرجی (بخش چهارم)
نوشته های «کومپانی رو» فیدل

Mondialisation.ca, Le 1 novembre 2011

فیدل کاسترو

روز 2 مارس مقاله ای زیر عنوان «جنگ اجتناب ناپذیر ناتو» نوشتم :
در زمینه گسترش انسانی و میزان امید به طول عمر، بر خلاف مصر و تونس، لیبی مقام
اول را در تمام آفریقا احراز می کند. دولت توجه خاصی به آموزش و بهداشت دارد. بی
گمان سطح فرهنگی مردم در لیبی خیلی بالاتر است. [...] کشور به نیروی کار خارجی
نیازمند بود تا به طرح های تولیدی و انکشاف اجتماعی بلند پروازنه اش را به تحقق
رساند.

[...] لیبی سرمایه و منابع ارزی معتبری در اختیار داشت که به بانک های کشورهای
ثروتمند سپرده بود، و این ثروت مالی به آنها اجازه می داد که اجناس مصرفی خریداری
کنند : حتی اسلحه از همین کشورهایی که حالا به نام حقوق بشر در پی اشغال کشورشان
هستند.

اردوی عظیمی از طریق رسانه ها برای تحریف خبری در افکار عمومی مردم جهان
ایجاد شد. مدتی طول خواهد کشید تا ما واقعا پی ببریم که در لیبی چه اتفاقی افتاده و
دروغ را از راست تشخیص دهیم.

[...] امپراتوری و هم پیمانان اصلی آن از پیشرفته ترین ابزارها برای انتشار اخبار
استفاده می کنند و با توجه به چنین واقعیتی است که مل باید حقیقت را تشخیص دهیم.

[...] امپراتوری و ناتو که قویا از موج انقلابی در جهان عرب در اضطراب بودند، یعنی کشورهایایی که تولید کننده نفت مورد نیاز اقتصاد مصرفی کشورهای پیشرفته و ثروتمند است، نمی توانستند از فرصتی که اختلاف داخلی در لیبی برای مداخله نظامی آنها ایجاد کرده بود، قطع نظر کنند. [...]

با وجود سیل دروغ ها و ابهاماتی که منتشر کرده بود، ایالات متحده نتوانست توافق چین و فدراسیون روسیه را برای تأیید رأی شورای امنیت مبنی بر مداخله نظامی در لیبی به دست آورد، اگرچه با اهداف شورای حقوق بشر موافقت کرده بودند. [...]

واقعیت این است که، همانطور که پیشبینی کرده بودم، لیبی از این پس طعمه جنگ داخلی شده و سازمان ملل متحد قادر به جلوگیری از آن نبود، و بر عکس دبیر کل سازمان ملل متحد آتش بیار جنگ داخلی شد.

نکته مهم و آن چیزی که دور از ذهن بازیگران صحنه مانده، این است که رؤسای شورشی مخالفت خود را با هر گونه مداخله نظامی بیگانگان اعلام کرده بودند.

بر اساس گزارشات آژانس های خبری مختلف، عبدالحفیظ غوقه سخن گوی مجلس ملی انتقالی شنبه 28 فوریه اعلام کرد : [...] «آن چه که ما می خواهیم، اطلاعات سری است، ولی به هیچ عنوان نمی خواهیم که به حاکمیت ما در آسمان و زمین و دریا خدشه ای وارد شود» این موضوع را در جلسه ای با حضور روزنامه نگاران مطرح کرد... بر اساس گزارش «آ.اف.پی» در شنبه گذشته او می گوید : «خواست مسئولان جبهه مخالف در مورد حاکمیت ملی منعکس کننده خواست بسیاری از لیبیایی هایی بود که به شکل آزاد در جلسه بین المللی خبری در بنغازی حضور داشتند».

یک استاد علوم سیاسی در دانشگاه بنغازی، عبیر ایمینا(مترجم؛ نام این فرد ممکن است به شکل دیگری باشد...) در همان روز اعلام کرد :

«در لیبی احساس ملی گرایی بسیار شدیدی وجود دارد. علاوه بر این، نمونه عراق تمام جهان عرب را به وحشت می اندازد.» و با اشاره به اشغال عراق در سال 2003 که قرار بود موجب گسترش دموکراسی و آزادی شود، و سپس به تمام منطقه گسترش پیدا کند، و با نتایجی که به بار آورد، می گوید : «می دانیم در عراق چه گذشته است، و حالا در بی ثباتی به سر می برد، چنین چشم اندازی هیچ تمایلی برای تکرار آن را تشویق نمی کند.»

چند ساعت پس از پخش این گزارش، دو روزنامه مهم در ایالات متحده، نیویورک تایمز و واشینگتن پست با عجله دو تعبیر تازه از این گزارش را منتشر کردند که بر اساس خبرگزاری آلمان در اول مارس : «جبهه مخالفان در لیبی می توانند از غرب بخواهند که از طریق هوا مواضع استراتژیک نیروهای وفادار به رئیس جمهور معمر قذافی را بمباران کنند. نیویورک تایمز و واشینگتن پست چنین مطرح کرده اند که این مسئله در شورای انقلابی در دست بررسی است.»

«واشینگتن پست به نقل از شورشیان طرفدار مداخله غرب، نوشته است که جنگ علیه نیروهای وفادار به قذافی می تواند خیلی طول بکشد و به بهای جان بسیاری تمام خواهد شد.»

با خواندن چنین گزارشاتی فوراً از خود پرسیدم : چرا این همه اصرار دارند که شورشیان را به عنوان اعضای برجسته جامعه لیبی معرفی کنند و به شکلی جلوه دهند که

گویی آنها در حال دعوت به عمل آوردن از ایالات متحده و ناتو برای بمباران و کشتن لیبیایی ها هستند؟

سرانجام روزی از طریق افرادی مانند همان استاد علوم سیاسی در دانشگاه بنغازی به حقیقت پی خواهیم برد، به همان گونه که درباره تجربه میلیون ها عراقی از مرگ و بی خانمانی و بی کاری تا سر حد مهاجرت داشته اند، سخن گفته است. امروز چهارشنبه 2 مارس، آژانس خبری اسپانیا سخن گوی شورشیان را معرفی می کند که در حال اعلام بیانیه است که به نظر منف بیانیه روز دوشنبه را تأیید و در عین حال رد می کند :

«بنغازی (لیبی)، 2 مارس. هیئت شورشیان در لیبی امروز از شورای امنیت درخواست کرده است که مزدوران رژیم معمر قذافی را بمباران کند.» عبدالحفیظ غوقه در جلسه ای در حضور روزنامه نگاران در بنغازی اعلام کرده است که «...به این دلیل که نیروهای مسلح به دلیل موضع دفاعی مزدوران رژیم، نمی تواند دست به حمله بزند. [...]»

آیا بسیاری از جنگ های امپریالیستی به همین اوضاع شباهت ندارد؟ جنگ اسپانیا در سال 1936، جنگ موسیلینی علیه اتیوپی در سال 1935 و جنگ ژرژ دابلو بوش علیه عراق در سال 2003، و یا هر یک ازده ها جنگی که ایالات متحده علیه ملت های آمریکای جنوبی، از اشغال مکزیک در سال 1846 تا جنگ ملوین در سال 1982 به پا کرده است ؟ البته بی آن که حمله مزدوران به «پلایا ژیرون» (1) که ما پنجاهمین سالگرد آن را در 16 آوریل آینده جشن می گیریم، جنک کثیف و محاصره علیه کشور خودمان را فراموش کنیم.

نقطه آغاز تمام این جنگ ها، مانند ویتنام که به بهای جان میلیون ها انسان تمام شد، در دلایل و توجیهات بی شرمانه ریشه دارد.

برای آنهایی که هنوز در مداخله نظامی در لیبی تردید دارند، می توانم از آسوشیتد پرس نقل قول بیاورم که گزارشات امروزش این موضوع را کاملاً تأیید می کند :

«دیپلمات ها تأیید کرده اند که کشورهای سازمان پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو) طرحی فوری برای برقراری منطقه ممنوعه پرواز بر اساس الگوی بالکان در سال های 1990 در دست تهیه دارند تا در صورتی که جامعه بین الملل محاصره لیبی را ضروری بدانند، به اجرا گذاشته شود.»

هر فرد عادل که قادر به مشاهده عینی حوادث باشد می تواند به خطر مجموعه حوادث شرم آور و خشونت بار سیاست ایالات متحده پی ببرد و این چیزی است که بهر وشن نشان می دهد که به چه علتی در سازمان ملل متحد روی مسئله قطعنامه برای محاصره کوبا منزوی شد : «ضرورت برچیدن محاصره اقتصادی، تجاری و مالی توسط ایالات متحده علیه کوبا.»

علی رغم کارهایم، بازی های پان آمریکن را در گوادالاخارا پی گیری می کنم. کشور ما به این جوانانش افتخار می کند که در تمام جهان نمونه اتحاد و روح بالنده هستند. هیچکس نمی تواند جایی را که آنها به عنوان انسان های شرافتمند در اختیار گرفته اند از آنها بگیرد.

یکشنبه 30 اکتبر این بحث را ادامه خواهم داد.

Fidel Castro

Fidel Castro Ruz
Le 28 octobre 2011
19 h 14

Playa Giron (1

ساحلی کوچک در بخش شرقی خلیج خوکها، در مرکز کوبا

منبع :

<http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va&aid=27380>

ترجمه از فرانسه به فارسی توسط حمید محوی
نشر گاهنامه هنر و مبارزه